

ע ל י   ה ר א ו ן   א י נ נ ו

כ ו ר א ב י ם   א נ ו

ע ל מ ו ת ו ש ל ח ב ר נ ו ע ל י

ע ם כ ל ב נ י ה מ ש פ ח ה א ב ל י ם א נ ו .

ב י ת מ ע י ן - צ ב י

שוב אנחנו מלווים חבר חביב ויקר לנו בדרך האחרונה.
שוב אנחנו חולקים כבוד אחרון למי שהלך מאיתנו בטרם עת.

ע ל י

חרוץ, מוכשר, מלא מרץ, תמיד במצא במקום בו הוא בחוץ, בו זקוקים לו. כאשר
הקימו את המדגה, עלי היה שם. כאשר בנו בטנטורה רשת השקאה גדולה מאוד, עלי
היה שם, כשהוחלט על בבית מפעל - עלי היה שם. עלי היה גזבר, בהג משאית,
אקונום ועוד ועוד. תמיד פעיל, עסוק, מועיל.
כאשר עלי התחתן עם מרים הוא התגלה גם כבעל משפחה לדוגמא והם הקימו משפחה
לחפארת.

זכור לי עד היום אותו היום, בו הגיעה החברה מבאר-טוביה אלינו. בלט בתוך
הקבוצה בחור גבה קומה, בריא וחסון.
כזה, "משכמו ומעלה" היה עלי כל השנים הרבות, עד שלפני זמן קצר הוחלה מחלה
איומה לכרסם בבדיאותו. אך גם אז, כאשר עלי ידע בגד מי הוא לוחם, ...
לא נכנע כמעט עז הסוף ובמאמץ עילאי ניסה להתגבר.

אנחנו נבוכים, המומים, לא מבינים שאין עוד "עלי" - אלא רק בזכרוננו. שם
הוא יחיה עוד שנים רבות, זמן כאישיות חזקה ודומיננטית ומעל הכל כבעל
משפחה למופת.

עצוב לנו היום - עצוב מאוד, ובכאב עמוק וצורב באמר בפעם האחרונה:
שלום עלי, בעמח לנו מאוד.

דברים שנאמרו ע"י הקבר על ידי פרנצק גולדמן

ימים מלונים בצפיה ועצבות
מלומה בראשת, אחיזה בנחית
ומבגד היאוש - הבלתי מובן
כמיהה אנושית להשתלב בקיים.

חודשים של בריחה ואמוצה ביש
נדחית המחשבה של אולי בא הקץ,
לעשות, לחכזן ולעסוק בידומים
להמבע משקיעה - המעידה על התם.

דעיקה איטית - מחצבת - ובפנים מלחמה
חסר רצון להכיר בעובדה,
הימים מגבלים - רבה התקווה
דצו האלות קורא - אין דחיה.

ובלהט חיים - רגעים אחרונים
מאבק מישש - עוד דקה - גשימה
קשה הפרידה מהמכר - הידוע
אל צח אחר - אי-שם באין סוף.

ובעת הפרידה הקשה - העקשת
מבגד צופים שוחפים לחיים
והלמות הלב זועקת בבלעת
בונות הסופית ובאין - ההנחיה,
תם ובשלים.

ציפי הראון

תודה בשמו של עלי ז"ל - בכחב ע"י אריה (בעלה של דורית) והוקרא ביום ה- 30 על יד הקבר.

לחמתי, שאפתי, קירויתי,	ראיתי אותך הדמעה הזגרת -
האמבתי זמבי טרם תם.	פניבה על חלקת עלומים
בגד מזלי, לא זכיתי,	ראיתי אותך אט אט מתפתלת
תודה לומר לכלם.	אל בין ערוגות ותלמים.
כעה כבר הדרך לא אצה	שמעתי אותך הלב הפועם,
אבד משמעו של הזמן,	פורץ אל מרחב האין סוף,
אומר המעט שרציתי,	שמעתי אותך באבק כאסיר
אומר זאת מכאן, לא משם.	כלוא בברזל האגרופ.

תודה

ראיתי אותך האדם ביופיו,	- ראיתי אותך האדם ביופיו
כהבץ החמה באופל הליל,	כצרי על פצעים ומכאוב
ראיתי אותך האדם ביופיו -	ראיתי אותך עולה ויורד
מחריש, מבקש, מתפלל.	מלאך מסלם יעקב.
ראיתי אותך היד בלבן,	ראיתי אותך לכל אורך הדרך
רכה, בוקשה וקמוצה,	אדם ואדם ויופיו.
ראיתי אותך, הופכת חומכת -	ראיתי בך התגלמות כל הערך
כאם הדואגת לבנה.	על ראשך ברכת צאן קובו.

בקשה

ראיתי אותך, המבט המישיר -	בקשה יחידה לי אליך אדם
חומק לא אלי מרחבים,	ואתה מסוגל, גם יכול
ראיתי אותך מביט למרומים -	הייה כך תמיד
אל חסד ואל רחמים.	ולא רק על ערש
	טובך בל יבק מהשכול.

ה ר ר ר י ם - בכתב ע"י אריה יעקובי, שליווה בכאב רב את מחלתו של עלי.

פברואר 1988 - יום ו' - 30 אחרי חצות, בל"ח הלל יפה.

אני, עלי, אלי ותפילתי.

לא עת שיר הוא זה	את ברכי אל בא חכשיל
גם לא דברי תפילה,	ולא תרפה ידך
לא אל זה, שאיבני בושא עיני	למעמס אל תטילבי
כל ימות השבה.	על כל אהובי.

לא אחזנן לפביך	לחי ללחי לא תישק
ולא אכרע על ברכי,	ואל תזקור סבטרי
לא אשפיל כבודי בעיביך	חלל בשימתי אל בא תשקיע
לא ארמוס תמצית חיי.	אל תעמיק עיבי.

רק רציתי להיות לך לפה	אך אם אתה דיבי גזרת,
בימים רווי שתי יקרה,	סתמת גוללי,
רק רציתי לומר, שעיצו הבהות	חסד אחרון עשה עמי
הוזרות ואומרות לת יקרה.	אל תשחית דמותי.

בושא תפילה אנכי,	אנא קח אותי אליך
לאלוהי זה האחר	בצלם בריאתי,
אלוהים שבשמי	שכך יזכרוני יקירי
אל בא תמהר.	לאחר שיכבה אורי.

*

אליך אעיד תפילתי אלוהי	ספטמבר 1988 - ראש השנה בל"ח רמבם
אי-שם מעל ביבתי,	גם זה שמעל ביבתי
בך, שתמיד האמבתי	איבנך שומע.

אליך מופנית תחיבתי.
 דצמבר 1988 - יום ו' 30 אחרי חצות, מעין-צבי
 כבה האור.